

БОГ

І

ДЕРЖАВА

Ваша вічна будучність залежить від того, як ви вирішити це важливе питання в тому часі, коли релігійно-тоталітарні власті ставлять Бога на другорядне місце та примушують політиків кричати за об'єднання релігії і держави. Як далеко можуть державні закони сповнятися без порушення Божих вимог? Чи повинна держава карати дітей, коли вони ставлять Бога наперед? Світові обставини примушують всіх неминуче до особистого рішення!

Чи зможете ви не звернути уваги на відповіді святого Писання і вкрай необхідну інформацію, котру подає ця брошура для вашого безпечного провідництва до щасливої будучності.

ВИДАВЦІ

АВТОР Й. Ф. Рутерфорд

Видання, 1941 року

Видавці

WATCH TOWER

BIBLE AND TRACT SOCIETY

INTERNATIONAL BIBLE STUDENTS ASSOCIATION

BROOKLYN, NEW YORK, U.S.A.

Also

**London, Toronto, Strathfield, Cape Town, Berne,
Magdeburg, and in other countries**

БОГ І ДЕРЖАВА

Коли постає конфлікт між двома владами, то котрій муситься коритися?

Держава накладає кару на одиницю, котра відмовляється або занедбує сповняти її закони. Той, хто згодився сповняти Божий закон і опісля занедбує або відмовляється виконувати підлягає карі смерті. Особа щиро вірить, що послух до певного закону держави є грубе поламаання Божого закону. Що повинна така сумлінна особа чинити?

Є велика різниця між особою, яка зробила угоду чинити волю Божу і особою, котра не зробила такої угоди.

Єгова вимагає від своїх дітей повного послуху як умову, що передує одержанню вічного життя. (Приповісті 7:1,2) Через своє слово Він робить натиск на те правило від часу Адама в Едемі і аж до цього дня. Адам занедбав бути послухним приказам Бога Єгови і як наслідок, це привело його до смерті. Правила Божі не міняються, а є ті самі для всіх. – Малахії 3:6; Дії ап. 10:34

Крім того право на життя можна мати і зберегти лише з ласки Божої. Вічне життя можуть посідати лише ті, що є послухні Богу. Слово “отець” значить той від кого походить життя. Отже Бог є Отець тих, що отримують вічне життя. Він є джерело життя. (Псальма 36:9) Він дає і розпоряджається життям вічним через Ісуса Христа, свого Виконавчого Чинownika. “Плата бо за гріх смерть, дарування ж Боже – життя вічне в Христі

Ісусі, Господі нашім”. (Римлян 6:23) Немає іншого способу щоб можна отримати життя. (Дії ап. 4:12) Ісус Христос є Улюбленим Сином Божим, котрий каже: “Чинити волю твою, мій Боже, моя радість: І закон твій в глибині серця мого”. (Псальма 40:8) Із-за свого повного і цілковитого послушенства до свого Отця серед найбільш тяжких обставин Ісус одержав безсмертя і найвище місце у вселенній після Єгови і право на чинення Єгової волі. (Филиппян 2:8–11) З причини свого цілковитого послушенства Ісус Христос став “Автором вічного спасення” для всіх, що є послухні Йому. (Жидів 5:8,9) Це є найбільшої ваги розуміння цих фактів, якщо хтось хоче жити.

Весь людський рід родився в грісі, із-за вчиненого гріха Адамом, а тому всі його діти унаслідували смерть. (Римлян 5:12) Бог постарався о вибавлення і спасення людей від смерті через пожертвування чоловіка Ісуса на смерть. Отже Бог постарався о дар життя для всіх людей, що вірять в Господа Ісуса Христа як Спасителя і тоді згодилися бути послухними Божим законам і тому послухними Ісусу Христу: “Яко бо через непокору одного чоловіка грішними зробились многі, так і покорою одного праведниками зробляться многі”. – Римлян 5:19

Одиниця стається дитиною Божою, коли вона вірить в Бога і в Ісуса Христа, як свого Спасителя і тоді згаджується чинити волю Божу, і в той час Бог заключає угоду з тою одиницею. Хто заключив угоду чи хто взятий в угоду з Богом Єговою, є

в такому разі на шляху, щоб одержати дар життя. До своїх завітуючих людей Єгова звертається в приповідях 7:1,2, “Сину мій! Хорони слова мої, й заповіді мої ховай у себе. Хорони заповіді мої й жий, і науку мою, як зіниці очей твоїх”. Загальні правила оголошені в цих текстах відносяться до всіх людей, котрі будь-коли отримають життя вічне.

ЗАВІТУЮЧИЙ НАРОД

Бог Єгова вибрав ізраїльтян як “народ для свого ім’я”. В Єгипті Він заключив завіт з тим народом і підтвердив сей завіт на горі Синай. Сей народ через Мойсея, як свого посередника, згодився чинити все, що Бог приказав їм і таким чином вони добровільно вступили в завіт. (2 Мойсея 19:5,8) Як народ, ізраїльтяни поламали свою угоду і втратили Божу милість, але там були декотрі, що осталися вірні своєму завіту. Лише ті, що були послухні Божому закону, так як Ісус Христос завжди чинить, зберегли життя.

Коли чоловік Ісус досяг тридцять років віку, Він представив себе Богу і охрестився в Йордані, таким чином давши видиме свідectво, що Він вступив в завіт із своїм Отцем через жертву. (Луки 3:21–23) Ісус став головою і керівником позатипічних духових ізраїльтян. Його ученики були натуральними ізраїльтянами, одинадцять із котрих залишилися вірними і були взяті в завіт з Ісусом

Христом для царства Божого. Опісля в назначеному часі Бог почав вибирати з між не євреїв або інших народів людей для свого ім'я, котрі мали слідувати по стопах Ісуса Христа. (Дії ап. 15:14) Ось так кожний, хто взятий в угоду, мусить стати послідовником Ісуса Христа терплячи наруги подібно тим, що прийшли на Ісуса і бути вірним аж до смерті. Такі вірні послідовники Ісуса Христа є духовими ізраїльтянами вибрані Богом бути свідками для Його ім'я і Його царства. Відносно них є написано: “Ви ж – рід вибраний, царське священство, нарід святий, люди прибрані, щоб звіщали чесноти Покликавшого вас із темряви в дивне своє світло; ви, колись і не народ, а тепер народ Божий; немилувані, а тепер помилувані”. (1 Петра 2:9,10); “Ви свідки у мене”, говорить Бог. – Ісаї 43:12

Те, що було написано в законі і в пророцтвах відноситься головню до всіх Християн, котрі слідуєть за Ісусом Христом. В цій точці тут не може бути сумніву, як про це є написано: “Усе ж се прикладами сталося їм (буквальному Ізраїлю) приписано ж на науку нашу, на котрих кінець віку прийшов. Тим же, хто думає стояти, нехай глядить, щоб не впав. Тим, любі мої, втікайте від ідолського служення”. (1 Коринтян 10:11,12,14) “Скільки бо перше написано, нам на науку написано, щоб через терпіння та утішення (з) писання мали надію”. – Римлян 15:4

Такі правдиві послідователі Ісуса Христа є зроджені і прийняті Єговою і признані Ним як Його

діти і ці мусять бути послухні до Бога Єгови, їх Отця, якщо вони бажають отримати життя вічне.

Яко діти Божі вони мусять бути послухні Його приказам; інакше вони не можуть жити. До таких Бог Єгова каже: “Мій сину! Пам’ятай, чого я тебе навчаю, й ховай заповіді мої в серці”. (Приповісті 3:1) “Будь вірний аж до смерти і дам тобі вінець життя”. (Одкриття 2:10, А. П. В.) Такі є і мусять бути свідками Єгови і нести свідоцтво про Його ім’я і царство і тому вони є названі Господом Єговою “Мої свідки”. – Ісаї 43:10–12

Господь проголошує свій замір дати “великій громаді” нагоду дістати вічне життя на землі. (Одкриття 7:9–17) Всі, що становлять “велику громаду” мусять згодитися чинити волю Божу, а тому вживаючи віри в пролиті кров Ісуса Христа як їх Спасителя, мусять посвятити себе на виконання волі Божої і тоді мусять служити Йому і коритися Господнім заповідям. Їм приказано “шукати справедливости” і “шукати смирности”, що означає, що вони мусять докладати зусиль, щоб довідуватися, що являється Божою волею відносно них і тоді чинити те, що є справедливе в послушенстві до Божої волі. – Софонії 2:1–3

ЗАДАЧА РОДИЧІВ

До всіх одиниць, котрі згодилися чинити волю Божу, Він каже: “Дивись, я сьогодні поставив перед тобою життя й добро, смерть і лихо”. (5 Мойсея 30:15) До своїх завітуючих людей Єгова каже: “За

кон один і одно право буде для вас і для приходня, що пробував між вами”. (4 Мойсея 15:16) “Одно право буде в вас, як для приходня, так і для землянина; я бо Господь Бог ваш”. – 3 Мойсея 24:22

“Чужоземець” серед типічних ізраїльтян представляє тих, що живуть тепер на землі і є в завіті чинити волю Божу і будучи вірними, становитимуть “велику громаду”. Тих, що становлять “велику громаду” Ісус назначує як Його “інші вівці”, і коли вони будуть зібрані до Господа і обдаровані життям, то всі будуть одним стадом овець під Христом, великим Пастирем. (Йоана 10:16) Божий оголошений замір є дати життя вічне лише тим, хто вірить в Нього і в Господа Ісуса Христа і буде послухний. Це правило відноситься як до духових ізраїльтян, так і тих з “великої громади”, тобто до всіх, що будуть жити: “Отець любить Сина, і все дав у руки Йому. Хто вірує в Сина, той має вічне життя; а хто не вірує Синові, не бачитиме життя, а гнів Божий пробуває на йому”. – Йоана 3:35,36

НАВЧАННЯ ДІТЕЙ

Одруження і народження дітей є Божим розпорядженням для роду людського. Всі родичі, що згодилися чинити волю Божу і мають діти, є зобов’язані по приказу Всемогучого Бога вчити своїх дітей слова Божого і навчати їх дороги справедливості. До своїх посвячених і завітуючих людей Єгова каже: “Тільки стережись і пильнуй

душі своєї, щоб не забути діла сі, що бачили очі твої, і щоб не відлучились вони від серця твого, по всі дні життя твого! Ні! Переказуй про них синам твоїм, і синам синів твоїх”. (5 Мойсея 4:9) “І слова сі, що я заповідаю тобі сьогодні, мусять бути в серці твому. І будеш ти наказувати про їх седючи в домівці твоїй і йдучи в дорозі, лягаючи і встаючи”. (5 Мойсея 6:6,7) “Пильнуй і сповняй всі слова мої, що тобі заповідаю, щоб по віки було добре тобі й дітям твоїм по тобі, за те, що чинитимеш все, що добре і праве перед очима Господа, Бога твого”. – 5 Мойсея 12:28

Звертаючись до своїх завітуючих людей, що чинять Його волю, Бог Єгова дає своє особливе повеління: “Прийміть же до вашого серця всі слова, що їх свідкую між вами сьогодні, щоб ви заповідали їх синам вашим, а вони вбачали і сповняли всі слова закону сього”. – 5 Мойсея 32:46

Це не буде правильно сказати, що ці вище зазначені закони Божі відносяться лише до старовинних ізраїльтян. Якраз протилежно є виражено в слові Божому. Його закон є для всіх, що шукають життя. Діти шукають знання і мусять бути навчені і це є бажанням всіх розумних людей, як дорослих так і дітей, одержати життя вічне. Господом є положена відповідальність на посвячених родичах доглядати, щоб їх діти були навчені Божому закону. Вони не можуть знехтувати цією відповідальністю і сподіватися Божої ласки. Це є також задача родичів домагатися від своїх дітей покірності і старанно спрямовувати їх на шлях спра

ведливості. На цю точку звертається увага цими словами святого Писання адресованими до посвячених родичів і їх дітей: “Діти, слухайте своїх родителів у Господі, се бо по правді. Поважай батька твого і матір: Се перва заповідь з обітуванням: Щоб добре тобі було і був ти довголітен на землі. 1 ви, батьки, не роздрознюйте дітей своїх, зрощуйте їх в науці і напominанню Господньому”. – Ефесян 6:1–4

Родичі є відповідальні за приведення дітей на світ і це є їх обов’язок належним чином навчати цих дітей. Звичай людей всіх народів навчати дітей у школах через вчителів є людський спосіб не Божий. Батьки не можуть уникнути відповідальності положеної на них Господом передавати навчання своїх дітей іншим. В справах, що стосується світових занять, то очевидно, що навчання дітей досвідченими вчителями в школах є властивим, але стосовно слова Божого, то це прямий обов’язок посвячених родичів навчати своїх дітей. Те навчання мусить бути дане в спосіб Богом даного наказу. Посвячені родичі мусять виховувати своїх дітей в “науці... Господній”; що означає, як Бог приказав. Вони мусять виховувати їх в “напominанню Господньому”; що означає поради, консультації і настанови мусять бути дані їм в справедливості, як інструкції, що подані в слові Божому, Біблії. Це є святий обов’язок, до которого ніхто не має права втручатися. Це є обов’язок, яким родичі не мають права нехтувати.

Є дано життя дітям, а тому це є дуже важливим

для дитини, щоб її було навчено в правильний спосіб, т. є., Божий спосіб. Другим способом дитині неможливо знайти життя вічне. Відносно цього є написано в слові Божому: “Настав на добру путь малого, – а й старим він не зверне з неї”. – Приповісті 22:6

Основа навчання дітей мусить бути положена в слові Божому, тому що це єдиний спосіб, котрий провадить до життя вічного. По природі ум дитини шукає навчання або знання. Лише ті одиниці, котрі шукають дороги до життя, як це Господь зазначив в своєму слові, знайдуть її. На це був зроблений натиск Господом Ісусом. Маленькі діти були приведені до Ісуса їх родичами, щоб вони могли навчатися в Нього, але релігійно налаштовані старались перешкодити дітям, щоб їх було приведено до Ісуса: “Побачивши ж Ісус, прогнівився, і рече їм: Дайте дітям приходити до мене, й не бороніть їм; таких бо царство Боже. Істинно глаголю вам: Хто не прийме царства Божого, як мала дитина, не увійде в него. І, обнявши їх, положив руки на них, і благословив їх”. (Марка 10:14–16, А. П. В.) Через ці слова Господь виразно зазначає, що лише ті люди, що *шукають знання від Нього*, як малі діти шукали, можуть знайти дорогу до життя; що царство Боже є лише для тих, що шукають виrozumіння правди, котра знаходиться в слові Божому і тоді послухно виконують те, що приказує Бог. Неможливо більш сильніше наголосити відносно обов’язків щодо навчання дітей з ранніх літ ніж те, що Бог помістив в Його слові.

ЗАПОВІДІ

Відповідальність на родичах починає бути особливо зобов'язуюча після того, як вони зробили угоду чинити волю Божу і були взяті в угоду з Богом Єговою. Родичі, що є в угоді чинити волю Божу мусять тоді самі навчатися Його волі або приказам і донести до своїх дітей, а опісля мусять сповняти ці повеління і навчати те саме своїх дітей і нагадувати їм щодо послуху. Держава чи народ через свої закони освіти не має зовсім права обмежувати, втручатися або перешкоджати родичам навчати своїх дітей слова Божого. Чоловік, що допитувався, як він може знайти вічне життя слухаючись Божих приказів задав питання Ісусові: “Учителю, котра заповідь велика в законі? Ісус же рече йому: Люби Господа Бога твого всім серцем твоїм, і всею душею твоєю, і всею думкою твоєю. Се перва і велика заповідь. Друга ж подібна їй: Люби ближнього твого, як себе самого. На сих двох заповідях увесь закон і пророки стоять”. – Маттея 22:36–40

Любити Бога означає, що людина мусить бути цілком і несамолюбно посвячена Всемогучому Богу, прагнучи всякого часу пізнати і чинити волю Божу. Це є виразно показано словами Ісуса зверненими до Бога Єгови: “Я радуюся чинити волю твою, О мій Боже; твій закон є написаний в мому серці”. (Псальма 40:8) “Ближній”, в значінню святого Писання є доброзичливе сотворіння, котре також вірить в Єгову і Христа і котре

згодилось чинити волю Божу. Божа заповідь вимагає, “щоб чоловік любив свого ближнього так, як він любить себе”, інакше кажучи, поставити свого брата Християнина на рівних правах із собою. Єдиний спосіб, яким чоловік може доказати свою любов до Бога, це через повне і щире послухенство заповідям Божим; як про це є написано: “Коли любите мене, хороніть заповіді мої”. (Йоана 14:15) Християнин доказує свою любов до Бога через радісне послухенство Божим заповідям. (1 Йоана 5:3) Де заповіді чоловічі є в протиріччі заповідям Божим, то лише є одна річ до чинення, а іменно: Послух до Бога найперше.

ОДИН БОГ

Є один Предвічний Бог, Всемогучий, котрого ім'я є Єгова. (Псальма 83:18) Він є “від віків до віків” і від Нього виходить усе, що є добре. (Псальма 90:2; Якова 1:17) Всі шляхи Божі є звершені. (5 Мойсея 32:4) Божі заповіді є звершені і якщо б чоловік міг всякого часу поводитися точно в гармонії з Божим законом, то він би ніколи не зробив помилки: “Закон Господній звершений, душу оживляє; свідоцт во Господнє вірне, простоту навчає. Веління Господні праві, серце звеселяють; заповідь Господня пресвітла, очі просвіщає. Страх Господень чистий, вічно пробуває. Присуди Господні правдиві, всі справедливі”. – Псальма 19:7–9

Єгова Бог є джерело життя і Датель життя віч

ного для тих, що послухні Йому. (Псальма 36:9) З
конечності з цього слідує, якщо чоловік робить
деяке сотворіння або річ богом, котрому він віддав
пошану і послух, то про це є написано, що він ні-
коли не зможе знайти або посідати життя вічне.
По причині добра і любові Всемогучого Бога ця
незмінна заповідь є дана для всіх, хто має надію на
життя вічне, а іменно: “Нехай не буде в тебе богів
інших перед моїм лицем. Не робитимеш собі ваян-
ного кумира чи подобини того, що на небесах у
горі, і того, що на землі внизу, і того, що в водах і
попід землею. Щоб не припадав ниць перед ними
і не служив їм; бо я Господь Бог твій, ревнивий
Бог, що караю беззаконне отецьке на третьому і
четвертому роді тих, що ненавидять мене”. – 2
Мойсея 20:3–5

Люди, що проживали в Палестині в часі, коли
Бог вислав свій завітуючий народ, ізраїльтян, пок-
лонялися богам або демонам; і для того, щоб охо-
ронити свій завітуючий народ від поклонення де-
монам, Бог приказав їм, щоб вони нічого не мали
до чинення з іншими богами, щоб вони не були
спіймані в сіть через се. Знову Бог зробив натиск
на цей закон або заповідь своїм завітуючим людям
промовляючи до них “Не служитимеш богам їх; бо
се було б сіткою для тебе”. (5 Мойсея 7:16) Його
заповідь далше робить натиск на Його інструк-
ції, що Його завітуючий народ мусить нічого не
мати до чинення з ідолами або навіть бажати їх.
“Тисячі постаті богів їх попалиш огнем; не пори-
ватимеш очей на срібло і золото в них і не брати

меш собі, щоб не попасти тобі в сітку; бо се гидота перед Господом, Богом твоїм”. – 5 Мойсея 7:25

Бог, будучи Джерелом життя і єдиною основою життя, котре дароване на підставі послуху, а саме Його великої любові і доброти, що достарчила охорону Його завітуючому народу через повеління їм стримуватися повністю від поклонення будь-якому сотворінню або річі. Ізраїльтяни поламали угоду з Богом і тому стали спіймані в сіті і були знищені. (Псальма 106:36,40; Езекиїла 21:24–27) Ось так Бог зробив натиск на своє незмінне правило, що добровільне непослушество до Його заповідей означає смерть для сотворіння або народу.

ХРИСТІЯНИН

Християнин є той, котрий слідує по стопах Ісуса Христа і радісно сповняє заповіді Всемогучого Бога. Всі Християни мусять слідувати стопами Ісуса Христа. (1 Петра 2:21) Є велика відмінність між людьми, що не заключили угоди з Господом, а тими, що заключили угоду чинити Його волю. Ті, що вступили в завіт або угоду бути послухними Богу і котрі прийняті Ним як послідовники Ісуса Христа, є цілком віддільні і відріжені від інших в світі. В кінці своєї земної служби Ісус висказав оці слова звернені до Бога Єгови відносно тих, хто згодився ступати Його слідами, а іменно: “Я дав їм слово Твоє, і світ зненавидів їх, бо вони не з світа, яко ж я не з світа. Не молю, щоб

узяв їх із світа, а щоб зберіг їх од зла. Не з світа вони, яко ж я не з світа. Освяти їх правдою Твою; слово Твоє правда”. – Йоана 17:14 –17

Протягом століть Сатана був невидимим правителем або “богом цього (лукавого) світа”. (2 Коринтян 4:4; 1 Йоана 5:19; Йоана 14:30) Лише ті, що точно сповняють Господні заповіді спасуться від впливу і сили Сатани–Диявола. По цій причині вірні послідовники Ісуса Христа є навчені як “тримати себе непоганеними від світа”. (Якова 1:27) Отже виходить, що правила, які народи приймають відносно їх людей на загал не можуть завжди відноситись до того, хто є в угоді чинити волю Божу.

Всі вірні і правдиві послідовники Ісуса Христа є і дійсно мусять бути свідками Єгови проголошуючи Його ім'я і Його царство під Ісусом Христом. (Ісаї 43:10–12; 2 Мойсея 9:16) Всі такі завітуючі люди мусять проповідувати євангелію Божого царства в послушенстві до Його приказів. (Ісаї 61:1,2; Маттея 24:14) Всі люди, що так посвятилися Богу і Його царству мусять навчати своїх дітей євангелії про Теократію або царство. Ісус головно навчав своїх послідователів постійно молитися до Бога: “Нехай прийде царство Твоє; нехай буде воля Твоя на землі як і на небі”. – Маттея 6:10

РЕЛІГІЯ І ХРИСТІЯНСТВО

Дозволяти собі яку–небудь формальність або практикувати те, що противне приказам Божим є

релігією. Релігія є зроджена демонами, котрих Сатана є головою. Вона була всякого часу вживана, щоб спіймати в сіти і спіймала велику кількість людей і тримає їх сліпими до Божої волі або заповідей. Релігія уживала впливу до переслідування і насильницького поводження з іншими, а особливо переслідування Християн.

Християнами є ті, що чинять волю Божу як приказано в Його слові. Вони є названі “Християнами” бо Ісус Христос завжди є послушний до Божої волі і Він є Головою і Провідником усіх, хто в точності виконує Божі заповіді. Отже Християнам є приказано Господом оминати будь-що і всякі річи, що є противні Божим заповідям.

НАЙВИЩИЙ

Слово Бога Єгови, яке виражено в Біблії, є Його закон, даний чоловіку для Його вірного провідництва: “Слово твоє світильник перед ногами моїми, і світло на стежці моїй”. (Псальма 119:105) Закон Божий є найвищий і є єдиною інструкцією, щоб чоловік міг отримати і бути озброєним ходити дорогою справедливості і життя. “Всяке писання богодухновенне і корисне до науки, до докору, до направи, до наказу по правді, щоб чоловік Божий міг бути точний, забезпечивши цілком всяке добре діло”. – 2 Тимотея 3:16,17, П. В.

Кожен Християнин зобов’язаний через свою угоду бути послушний Божому закону, як це зазна-

чено в святому Писанні. Якщо він добровільно порушить умовини своєї угоди, то він підлягає смерті. (Римлян 1:31,32) Всі Християни сумлінно вірять, що слово Боже, котре є записане в Біблії, являється правдою; але якщо вони добровільно переступають їх сумлінне вірування то такий чин становить поламаання їх угоди. Святе Писання осуджує чин спонукання Християнина переступати його сумління, як “гріх проти Христа”. (1 Коринтян 8:12) Ці загальні правила, що зазначені в Біблії відносяться до всіх людей, що вірять в Бога і Христа і котрі починають ступати шляхом справедливости, котрий провадить до життя вічного.

СУМЛІННЯ

У формуванні правительства Сполучених Штатів законодавці постановили охороняти свободу совісти людей, а головню відносно поклонення Всемогучому Богу. Та частина Конституції, що названа як перші десять поправок до конституції США, гарантує для всіх громадян право вільно вживати сумління відносно віри або не віри, поклонення або не поклонення. Конституції майже всіх штатів передбачають, що всі люди мають вільно вживати їх сумлінного переконання і практикувати його без перешкоди, хіба що таке переконання загрожує благополуччю інших. Як наприклад: Вільям Пен відмовився скидати свій капелюх, коли входить, де є присутні інші особи, бо він сумлінно ві-

рить, що це буде переступненням Божих заповідей; і за те він був покараний. Пен багато чого зробив у створенні конституції в штаті Пенсільванія, а особливо поручався щодо свободи вживання сумлінного поклонення. Найвищий суд того штату обговоривши основи свободи совісті сказав: “Свобода неминуче включає право людини вживати своє сумління і **ТО БЕЗ ВТРУЧАННЯ**. Це включає право до почитання Найвищого Іства згідно того, як велить його власне сумління; приймати яке–не–будь віросповідання – або дотримуватися якого–небудь погляду відносно питання релігії; і **ЧИНИТИ АБО УТРИМУВАТИСЯ ВІД БУДЬ–ЯКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАРАДИ СУМЛІННЯ** згодившись або утримуючись від того, що не є шкідливо для народного блага” – *Commonwealth. v. Lesber, 17 S. &R 155*

Верховний суд Сполучених Штатів у справі віросповідання, проти Сполучених Штатів, 143 U. S. 457, вважає, що Бог є найвищий, а Америка є християнським народом. Провідні визнані законописателі народів світа знаного як “християнство” сказали відносно найвищого закону Всемогучого Бога оце, а іменно: “Це є зобов’язанням по всій земній кулі у всіх державах і на всі часи. Жадні людські закони не мають ніякої вартости, якщо вони є противні цьому (Божому закону); і ті з них, які є чинними беруть всю їх силу і авторитет посередньо чи безпосередньо від оригіналу. Відкриті Божественні закони можна знайти лише у святому Писанні. Жаден людський закон не може протирі

чити йому”. – *Blackstone Commentaries, Chose 3d bid., pages 5–7*

“Жадна стороння влада не може установитись сама між обмеженою істотою а Безконечною, коли перша прагне віддати належну пошану тому, що є достойне і в спосіб котрий диктує їй її совість і розсудок, як це буде відповідним для нього подати і прийнятним для пошани того об’єкту”. – *Cooleys Constitutional Limitations, 8th Ed., page 968*

ПЕРЕСТУПЛЕННЯ

В останні роки нешанобливі люди, що не зважають на найвищий закон Бога, і котрі не вірять в Бога і Христа, провідничили в публічних справах творення законів. Такі самолюбні люди, прагнучи здаватися стражами благополуччя, породили ідею примушування школярів брати участь в певній церемонії формального або церемоніального салютування прапорів. Ця ідея виглядала бути доброю для інших, котрі не звертають уваги на Боже слово і скоро шкільні ради зачали видавати правила, котрі змушували всіх дітей брати участь в такій церемонії. Це діялося аж до тепер і є загальною істерією всюди на землі, котра запровадила покарання дітей через злобне трактування їх виганяючи їх із шкіл, тому що вони сумлінно відмовляються потурати релігійній церемонії салютування якому–небудь прапорів. Такі діти були навчені їх родичами слухатися Бога, і слухаючись своїх родичів і Бога такі діти є вигнані із школи, а

їх родичі є покарані, бо не заставляли їх дітей переступити своє сумління і поламати закон Всемогучого Бога. Ця новочасна церемонія віддавання честі людям і салютуванні прапорам вперше стала відомою в теперішніх часах в деспотичному правительстві Німеччини, ціль якої є поставити державу вище Бога.

Якщо би ради народної освіти вірили в Єгову як Всемогучого Бога, а в Ісуса Христа, як Спасителя людей, і що Божий закон є найвищий, то вони б ніколи не старалися змусити будь-яку дитину переступати її сумління через салютування якому-будь прапорові або поклонення якому-будь сотворінню чи річі. Ради народної освіти в Сполучених Штатах останніми роками показали старанність в одному напрямку, а це прищепити патріотизм дітям і цим вони повністю нехтують Божим словом. Слова містера Джастік Брандейса недавно висказані у Верховному Суді Сполучених Штатів, є тут відповідно наведені, а іменно: “Найбільша загроза для свободи криється в підступному втручанні людей ревних із добрим наміром але без вирозуміння”. – *Olmstead v. United States*, 277 U. S. 479

В часі апостолів були релігійністи із такого самого класу як повисше згадані і відносно котрих апостол писав: “Свідкую бо їм, що ревність Божу мають, та не по розуму. Не розуміючи бо праведності Божої, і шукаючи свою праведність поставити, праведності Божій не корилися. Кінець бо закону – Христос, на праведність кожному віруючому”. – Римлян 10:2–4

Зло не знаходиться в прапоріві, тому що прапор Сполучених Штатів є символ свободи і справедливості. Зло не лежить в салютуванні, але як для чесного Християнина, то зло лежить в примусовості чи в старанні змусити до того, що є проти їх сумління полати Божий виразний приказ. Як по висше повідомлено, то Бог виразно зробив натиск в свому законі, що жодна форма поклонення або пошанування не повинна бути дана жадному сотворінню або річі, і старатися змусити чоловіка переступити його сумління і полати Божий приказ є цілковитим злом.

ВИЗНАЧЕННЯ

Після авторитетного тлумачення, то салютування прапору являється релігійною церемонією, котра виявляє пошанування і поклонення в протиріччі Божому закону. Ці тлумачення є подані, як слідує, а іменно: “Прапор подібно хресту є святим... Правила і постанови, що стосуються людини до національних прапорів уживають сильних, виразних слів, як то: “Служити прапору”; “Шанувати прапор”; “Посвячення прапору” – *Енциклопедія Американа, том 11, стор. 316*;

СВЯЩЕННИЙ означає “виділений релігійною церемонією”.

ВІДДАНІСТЬ означає “форма молитви чи поклоніння”. – Вебстер

ПОВАГА означає “шанування, вираження шанобливого почування, поклоніння”.

САЛЮТУВАТИ означає “вітати з поцілунком, поклоном і ввічливе скидання головного убору, потисканням чи помахом руки, чи щось подібне... віддаючи честь формально або офіційно”. (*Century Dictionary* стор. 5321) “Вітати знаком привітності, любові або пошани, таким як поклон і обійми або взмахом руки”. – Вебстер

Слову “образ” ясність є дана словником Вебстера: “Образ, в новочасному вживанні загально-відомо означає релігійне шанування”.

Згідно Біблії: “Поклонятися символу або образу” включає всі види відношення до образу, навіть поцілунок. – Дивись 1 Царів 19:18; Осії 13:2; Йова 31:25–27

Ось так світові лексикографи признають салютування прапору як релігійний формалізм. Згідно Біблії, то там не може бути щонайменшого сумніву, тому що через таке салютування віддавалося образу або річам пошанування, посвячення, форма молитви або поклонення і котрі-то річі чи образи або те, що представляло їх, вважалися святими.

Не християни можуть салютувати прапору без посилення до повисше згаданих постанов. Ті, що являються дійсно добросовісними Християнами знаходяться в клясі, що цілком відрізняється від інших зі світа. Свідки Єгови являються Християнами і є в угоді бути цілком послухними Божому закону. Вони мусять навчати своїх дітей і наставляти їх слухатися Божого закону, як Він приказав. Вони є чесними і щиро вірять, що для них

займатися формалізмом або церемонією салютування якому—будь прапору є переступленням Божої особливої заповіді, як зазначено в 2 Мойсея 20:3–5 і зроблено натиск в багатьох інших Писаннях. Причина, що салютування прапору є переступленням тієї заповіді є та, що салют приписує спасення державі, котру сей прапор представляє, таким чином роблячи державу могутньою або “богом” тоді, як “спасення приналежить лише Єгови, Всемогучому Богу” і нікому іншому. (Псальма 3:8) Свідки Єгови чесно і щиро вірять слову Божому, і що переступлення свого сумління і поламавання Божої заповіді значило б для них певне знищення, як про це є написано: “Мойсей бо до отців промовив: Що пророка підійме вам Господь Бог ваш із братів ваших, як мене. Сього слухайте у всьому що глаголатиме вам. Буде ж, що всяка душа, котра не слухатиме пророка того, погубиться з народу”. – Дії ап. 3:22,23

Що повинні чинити діти, яких виганяють із школи і відмовляють їм у праві на освіту через те, що вони були виховані і навчені в напаминаннях і порадах Божого закону і є в угоді чинити Божу волю і добросовісно слухають Бога, відмовляючись практикувати салютування якому—будь прапору? Родичі, котрі поступають після Божого закону виховувати своїх дітей в “науці і напаминанню Господнім” є покарані, тому що вони не змушують своїх дітей переступати своє сумління і ламати Божий закон, родичі позбавлені їх свободи

і права навчати своїх дітей в школах, як того закон вимагає. Що вони повинні чинити? Многі діти і многі родичі в Сполучених Штатах стрінулися з цим важливим питанням.

Члени міністерства освіти зобов'язані відповісти на подані питання. Нехай члени міністерства освіти поставлять перед собою таке питання: Якщо б я посвятився Богу і увійшов в угоду чинити Його волю і добросовісно вірив, що слово Боже є найвище і Його слово забороняє мені салютувати прапору, що мав би я чинити якщо б мене старалися змусити переступити моє сумління і полати Божий закон? Мав би я відмовитись від людьми придуманих постанов і терпіти покарання з рук людських? Чи мав би я порушити свою угоду з Богом і потерпіти вічне покарання через знищення з руки Божої? Це є серйозні питання і наповнені великою важливістю. Кожна людина мусить вибрати, або бути послухною Божому приказу або взяти противний напрям.

ЗАБУТИЙ БОГ

Більша часть людей, котрі заложили основи Американського правительства вірили в Бога і покладалися на Його слово; але от цими роками сталося скорє відступлення від віри в Бога і Біблію, а головно серед тих, що мають до чинення з державними або громадськими справами. Тепер многі із адвокатів і суддів в судах, так само і інші державні службовці цілковито нехтують Божим словом. Од

нак є деякі адвокати, котрі сильно тримаються фундаментальних принципів, на які покладається народ і котрі вірять в Бога і вважають, що кождий чоловік повинен бути вільним, щоб уживати свого сумління шанувати і почитати Бога без перешкоди і що те сумління і щира віра кожного повинна бути пошанована і без втручання. Більш ніж сто років тому, суди Америки утвердили постанову, що **КОЖДИЙ ВИКЛЮЧНО МАЄ ПРИВІЛЕЙ** рішати, в що він має або немає вірити і що суди не мають права перешкоджати їм вірити чи діяти, за винятком, коли ця діяльність загрожує благополуччю інших. В 1784 році Томас Джефферсон вніс на розгляд законопроект до законодавчого органу штату Вірджінія, котрий він приготував, і вступ котрого був написаний ним і звучить як слідує: “Дозволити громадському судді втручатись своїми правами в судові рішення і обмежувати віроісповідання або поширення їх принципів із припущення щодо їх шкідливого напряду є небезпечно і неправильно, що лише знищує всяку релігійну свободу і це є заявою, що настав час в повній мірі для законної причини державного штату з їх службовими особами втручатися, коли їх принципи виливаються у відкриті акти проти миру і добра заведеного порядку.

Судова справа сім’ї Гобітів, котра взяла місце в Пенсільванії відповідним чином відображає ситуацію, що пов’язана із ігноруванням або відкиненням Бога. Батьки Гобітів являються щирими Християнами в угоді чинити волю Всемогучого

Бога. Вони виховують своїх дітей як це приказано святим Писанням в “науці і напominанню Господньому”. Діти також посвятилися Богу і увійшли в угоду чинити Його волю. Шкільна рада оголосила правило, котре вимагало повсякденно практикувати салютування прапору і йти на певну церемонію в зв’язку з цим. Діти Гобітів, через їх сумлінне вірування, що через таке салютування прапору вони будуть ламателями їх угоди і порушники Божого закону попросили, щоб їх звільнили від цього і щоб вони мовчали впродовж церемонії. Із-за цього вони були вигнаними із школи. Судова справа була почата в окружному суді Сполучених Штатів під головуванням судді Моріса. Той суддя тримався того, що правило салютування прапору не може бути нав’язано проти волі дітей Гобітів із-за їх щирої віри в Бога і Його слово; і в своєму судовому рішенні між іншими річами він сказав: “В ці дні, коли релігійна нетерпимість знову піднімає свою потворну голову в інших частих світу, і це є найважливіше, щоб свободи запевнені нам громадянам основним законом були збережені від усякого посягання”.

У цьому судовому рішенні суддя Моріс зіслався на судові рішення судді Гібсона, винесеного в справі Лешера і даліше промовив; “В цих словах знаменитого юриста (судді Гібсона) виразно говорилося, що принцип, котрий лежить в основі конституційного положення штату і котрий є єдиний із фундаментальних основ на котрому був оснований народ, а саме, що люди мають право не лише

сповідувати будь-які релігійні переконання, а також чинити чи утримуватися від чинення будь-яких діл із добросовісних мотивів, котрі не спричиняють шкоди безпеці, моралі, власному майну або особистим правам людей. Навпаки статут (шкільної ради) хоча й безперечно ухвалений із патріотичних мотивів, то здається стався в судовій справі средством для переслідування дітей з точки зору свободи совісті. Наш улюблений прапор, символ релігійної свободи, очевидно був вжитий як знаряд релігійного випробування, що служить умовою отримання привілею із загальнодоступної освіти”.

Після апеляції виїзний апеляційний суд Сполучених Штатів підтвердив судові рішення окружного суду. Судову справу було опісля оскаржено до Верховного суду Сполучених Штатів і там судові рішення нижчих судів були відмінені. Висновок у цій справі не стверджував, що громадян можна примусити салютувати прапору але підтверджувалось, що шкільні ради можуть створювати і запроваджувати в життя правила, котрі змушують дітей брати участь в церемонії салютування прапору. Конкретного рішення уникалось. Це ясно показує, що автор того висновку не вірить і не покладається на Бога і Христа, але відданий “науці і громадській думці”. Перший параграф із висновку судового рішення говорить: “Серйозна відповідальність стоїть перед цим судом і заключається в тому, що під час тяжби він мусить улагодити суперечливі вимоги свободи і влади. Але

коли свобода є свободою совісті, а влада є владою, яка забезпечує дружні взаємо–відносини народу, тоді суддівське сумління є поставлене на найтяжче випробовування. В такій суті є теперішня ця су перечка”.

Суд даліше в тому висновку постановив, що відповідальність є положена на шкільні ради або ради освіти, а не на суди визначати, які правила повинні бути створені і виконувані. Даліше обговорюючи справу висновок повідомляє: “Впливи, котрі сприяють справити спільне враження для загалу є різноманітними. Деякі з них можуть здаватися жорстокими, а інші, без сумніву, безглуздими. Проте, мета, очевидно є законною. А ефективні средства для її досягнення, однак, є так неясні і невизначені наукою, щоб ми могли виносити широко розповсюджену віру, що салютування прапору є поза сферою законодавчої влади”.

“Мудрість виховання дітей в патріотичному дусі за допомогою примусів, котрим неодмінно просякнений так сильно процес освіти не є предметом нашого незалежного судження. Навіть коли б ми були переконані в безглуздому вчинку до такої степені, то це не могло би бути доказом його неконституційності. Що стосується нас, то ми могли би сказати, що сильний патріотизм найкраще родиться через надання можливості найбільш нетрадиційним віруванням. Можливо це є найкраще, навіть із точки зору тих інтересів, котрі намагаються просувати завдяки постановам, як і ті, що тут розглядаються, надати для найменш популяр

ної секти звільнення від тих правил, що тут розглядаються. Але судові кабінети не є ареною для обговорення питань освітянського курсу. Це не наша компетентність вибирати між суперечливими твердженнями в нелегкому судовому процесі забезпечення успішної лояльності традиційним ідеалам демократії, поважаючи в той самий час індивідуальні характерні риси серед настільки різних людей за расою і релігійною приналежністю. Якщо так чинити, то це в результаті зробить нас шкільною радою для держави. Ці повноваження не були дані цьому суду, і ми не будемо брати їх на себе”.

“Судовий розгляд, сам будучи обмеженням для народного уряду, є основною частиною нашого конституційного проекту. Але законодавчій владі не менш важливо ніж судам належить піклуватися, щоб високо дорожити свободами. В той час, як всі ефективні засоби політичних змін є незалежними від втручання, освіта, що залишена нерозсудливим законодавством є сама по собі виховання свободи. Відстояти в боротьбі розумне вживання законодавчої влади на **ФОРУМІ НАРОДНОЇ ДУМКИ** і перед **ЗАКОНОДАВЧОЮ АСАМБЛЕЄЮ** скорше можна ніж перенести такі змагання на судівську арену, що служить для підтримання впевненості в собі вільному народу”.

Висновок меншості був також ухвалений і доданий до справи, а вчений суддя, що не погоджувався з висновком більшості між іншими речами ска-

зав: “Конституція може вповні викликати вираження лояльності до себе і до правительства, котре її створило, але вона не вимагає такого вираження і жадним чином не вказує, що примусове вираження лояльності грає аж таку велику роль в нашому укладі уряду, щоб заперечити конституційний захист свободи мови і релігії. І тоді, як таке вираження лояльності, якщо чиниться добровільно, може сприяти національній єдності, це є цілком інша справа сказати, що примусовий чин такої лояльності дітей, що порушує як їх власні, так і їх родичів релігійні переконання, міг би бути розглянений, як той, що грає таку дуже важливу роль в нашій національній єдності, щоб доручити шкільним радам відкрито і настійно домагатися цього всупереч конституції, що гарантує право на релігію. Перші десять поправок до конституції США заперечують, як здається мені, будь-яке примирення таких насильницьких дій з гарантією конституції, через законну заяву, що вони є дуже важливі для народного благополуччя, ніж ті перші десять поправок до Конституції США.

“Але навіть якщо цей погляд відкинути і вважати, що є деяка можливість для визначення законодавчим органом штату того, чи громадянина потрібно спонукувати давати таке публічне вираження таких почуттів всупереч їх релігії, то я не переконаний, що ми повинні стримуватися від оголошення законодавчого рішення суду так довго, як “корективні засоби демократичного процесу залишаються відкритими і безперешкодні

ми”. Це здається мені не більше, ніж відмова від конституційного захисту свободи меншинств, щоб угодити народному бажанню. ...

“Конституція виражає більше, ніж переконання людей в тому, що демократичні процеси мусять бути збережені за всяку ціну. Це є також вираження віри і наказ, що свободу розуму і духа муситься зберегти, котрий правительсто мусить виконувати, якщо воно дотримуватиметься справедливості і регулювання, без чого жаден незалежний уряд не може бути. Із цієї причини здавалось би, що закон, котрий ділає, щоб здушити релігійну свободу меншинств, котра є за загальним визнанням в границях захисту перших десятиох поправок до конституції США, мусить принаймні підлягати тому самому судівничому розгляду як і законодавству, котрого ми недавно прийняли для обмеження конституційної свободи релігійних і національних меншинств.

“З такого розгляду я не можу сказати, що незручності, котрі можуть супроводжувати декотрі здорово мислячі поправки шкільного порядку, для того, щоб могли враховуватись релігійні переконання цих дітей, представляють такі серйозні проблеми чи стиснення, які переважають свободу від примусового поламлення релігійної віри, котра вважалась гідною конституційного захисту”.

Висновок більшості в судовій справі Гобітів ігнорує зверхність Божого закону, відмовляючись вживати свої повноваження, котрі надані конституцією, щоб зупинити посягання на свободу, кот

ра є гарантована першими десятима поправками до конституції США, а перекладає тягар на освітянські ради і радить відстоювати у боротьбі це на громадському форумі.

НАСЛІДОК

Добробут і стабільність народу не залежить від церемоній, як наприклад, салютування прапору, але залежить від визнання Бога Єгови як Найвищого. Всі злочинці салютують прапору коли є така потреба, а потім відразу ламають закон, котрого прапор є символом.

Результатом того, що висновок із судового рішення опрокинув конституційну гарантію свободи віросповідання Гобітів і зігнував Божим законом, було використано як оправдання невідкладних жорстоких дій проти праведних Християн. Це було подібно як піднести запалений сірник до поля із сухою травою. В громадах, котрими заволоділа католицька гієрархія, котра править людьми, що не керуються ні законом, ні здоровим розсудком і де “Католицька Акція” нестримна, католицькі священники провадили фанатичні і здемонізовані натовпи, щоб нападати, гнобити і жорстоко поводитись із багатьма свідками Єгови лише тому, що ці свідки залишалися вірними і правдивими до Бога в проголошенні і в послушенстві до Його слова. Ці товпи ображали і жорстоко поводитись з чоловіками, жінками і дітьми; знищували

їх майно, проганяли їх з місць проживання, підпалювали їх будинки, спалювали їх книги; палили їх гроші, і зв'язували їх групами і насильно змушували їх пити касторову олію, зганяли їх, подібно диким звірям, в стадо і гнали їх по землі; і поповняли много інших злих діл проти праведних Християн і продовжують так чинити в ці дні. Державні чиновники, піддавшись під вплив католицьких священників, вдиралися в приватні дома городян, силоміць забирали і перевозили з одного штату в інший, розганяли зібрання, що студіювали Біблію, палили їх меблі і їх літературу. Добросовісні юристи часто зверталися до міністра юстиції, щоб примінити закон країни проти таких беззаконних елементів, і вони отримали обіцянки, що це буде вчинено, але більше ніж шість місяців пройшло і в дійсності ніякі дії не зроблені проти беззаконних натовпів. Грубі, деспотичні, тоталітарно—гестапівські методи скоро поширилися по всіх Сполучених Штатах, від коли був ухвалений висновок судового рішення. Цей прилюдний висновок, будучи беззаконним, замість прищеплення патріотизму, спричинив навіть до ще більшого беззаконня, і товпи продовжують нападати на Християнських людей без будь—якої на то поважної причини або оправдання. Шкільні ради в багатьох штатах продовжують виганяти дітей із шкіл і жорстоко поводитись із ними і їх родичами, тому що родичі і діти просять, щоб дозволили їм сумлінно виконувати закони Всемогучого Бога без перешкоди. Свобода мови і свобода почитання ско

ро зникають в Америці. Цей народ повністю забув Бога. Відповідно є тут для розглянення переконливі слова містера Джосгіса Сазерленда колишнього судді Верховного Суду Сполучених Штатів, а іменно: “Чи люди цієї країни – в провидінні Бога, привілейовані, як вони часом хваляться над всіма іншими в достатку їх свобод – бажають зберегти ці так старанно захищені першою поправкою до конституції США свободи релігійному віросповіданню? Якщо так, то нехай вони протистоять всякому зазіханню. Для найсумнішої епітафії, котру можуть висікти на спогад зниклій свободі є те, що вона була втрачена, бо володарі, котрі її посідали занедбали простягти руку захисту, коли ще в дійсності був час”.

Якщо міністерство освіти і інші законодавчі органи, а також народ взагалі подальше нехтуватимуть Божим законом і будуть грубо поводитися з невинними дітьми і їх родичами за те, що вони сумлінно звертають увагу на послушенство Божому слову, то який буде кінець цьому? Чи може народ, що визнав себе “християнами”, народ, що заснував свої фундаментальні закони на Божому законі і признає, що Божий закон є найвищий, але котрий то народ потім забуває Бога і нехтує Його законом, сподіватись на дальше продовження існування? Нехай слово Боже дасть відповідь на те питання: “Нехай повернуться безбожники в пекло, всі народи, що забувають Бога”. – Псальма 9:17

Чи Всемогучий Бог простить, або пропустить ми

мо уваги тих, хто безпосередньо чи посередньо накладає покарання на дітей і їх родичів за те, що вони вживають свого сумління в послушенстві до Божого закону? Чи Всемогучий Бог помститься за своїх завітуючих людей, котрих Він вибрав служити Йому? Відповідь знаходиться в словах Ісуса, а іменно: “Бог же чи не помстився б за вибраних своїх, що голосять до Него день і ніч, хоч довго терпить про них? Глаголю вам, що помститься за них незабаром. Тільки ж Син чоловічий прийшовши, чи знайде віру на землі?” – Луки 18:7,8

ЛОЯЛЬНІСТЬ

“Лояльність” – означає бути послухним закону. Кожен, що намагається взяти закон в свої власні руки і спонукує інших виконувати його, чинить беззаконня. Конституційна влада може складати і провадити в життя закони, що є в гармонії із найвищим законом. Чи не повинні всі громадяни бути лояльні до своєї країни, в котрій вони живуть? Так, якщо закони країни є в гармонії і узгоджені з Божим законом, то вони можуть виконувати закони тієї країни. Ісус Христос зазначив правило, котрим всі Християни мусять керуватися “Оддайте кесареви кесареві, а Боже Богові”. – Марка 12:17

Неодмінно це означає, що найперше, то це послушенство Божому закону або заповідям, а тоді послушенство до законів держави, котрі не суперечать Божому закону. Ісус підкреслив з натиском

найвищість Божого закону, так і всі Його послідовники мусять цього дотримуватись.

Бог велить своїм слугам, що вони не повинні шанувати, поклонятися чи почитати будь-який образ або річ. Жадна людська влада не може по праву примушувати чинити те, що Божий закон забороняє. Якщо дитина Божа сумлінно вірить, що церемонія салютування прапора являється переступленням Божого закону і по тій причині просить звільнити її робити таку церемонію, то жадна людська влада не може перешкоджати проявити сумління тій людині, котра посвятилася Всемогучому Богу.

Свідки Єгови, будучи посвяченими послідовниками Ісуса Христа, охоче коряться всім законам держави, що не суперечать Божим законам і заповідям. Це вони роблять не із-за примусу, а тому що так є правильно. Вони можуть показати свою посвягу Всемогучому Богу і в той самий час показати свою повагу до прапора і законів держави, всі Божі завітуючі люди, як родичі так і діти, що згодилися слухатись Бога чинять і погоджуються добровільно із слідуючим обітом, а іменно: “Я дав обіт безумовної лояльності і посвяти Єгови, Всемогучому Богу і Його царству, за котре Ісус повеліває всім Християнам молитися”.

“Я поважаю прапор Сполучених Штатів і визнаю його як символ свободи і справедливості для всіх”. “Я даю обіт на лояльність і послушенство до всіх законів Сполучених Штатів, що не суперечать Божому закону, як зазначено в Біблії”.

Яка ж чесна, щира і законопослушна людина може знайти заперечення в такому обіті? Сей обіт поставить Бога і державу в їх властивім місці в умах всіх людей. Напря́м цього буде в тому, щоб порушити інших мати більш глибоку повагу до Всемогучого Бога і мати більш краще відношення до держави і зробити їх більш кращими громадянами. В гармонії з цим про це є написано в святому Писанні: “Щасливий є той народ, якого Бог є Господь (Єгова)”. (Псальма 33:12, А. П. В.) Прийняття такого обіту мало би бути цілком в гармонії з напрямком, взятим засновниками Американського континенту. Відмовити Християнським дітям вживати права і привілею публічно допильновувати вищезгаданий обіт в школах і змушувати переступати їх сумління через салютування прапору, як це зробили шкільні ради, означає, що таке людське правління в державі бореться проти Бога і тому відкинуло Його. Отже відповідальність мусить лежати на плечах тих, хто відмовляється признати право посвячених Християн вживати добросовісну віру і посвяти Єгові і Його слову. Тих, котрі противляться Всемогучому Богу, Він називає лукавими і долю таких одиниць і народів Він зазначає в цих словах: “Нехай повернуться безбожники в пекло, всі народи, що забувають Бога”. – Псальма 9:17

Найвищий суд країни поклав відповідальність за примусове салютування прапору на відділи народної освіти або шкільні ради очевидно тому, що деякі члени того суду соромляться визнати

Єгови, Всемогучого Бога, як Найвище Іство. Шкільні ради мусять тепер вирішувати, що є більш важливим – чи примушувати дітей переступати їх сумління для того, щоб підкоритися людським правилам, або говорити їм, щоб слухались Всемогучого Бога. (Дії ап. 4:19,20) Яке поступовання є більш важливіше для добра людей?

Дещо подібне питання було поставлене перед Сенатом Сполучених Штатів і той законодавчий орган зазначив, що прапор папської гієрархії є вищий від прапора Сполучених Штатів. Питання було поставлене перед Сенатом, чи прапор папи під час релігійних служінь на кораблях держави буде піднятий вище прапора Сполучених Штатів. Сенатор із штату Массачусет аргументував перед Сенатом із зайнятої позиції, що прапор папи є прапором Божим. У своєму аргументі перед Сенатом він вжив таких слів: “Я відмовляюся відступити від вшанованого часом Американського звичаю установлення символу Бога понад будь-які інші символи світа. Я не спущу прапор Бога із-за будь-якого іншого символу”. Сенат кількістю поданих голосів за 68 проти 10 остаточно вирішив, що релігійний прапор папи там буде виставлений понад прапор Сполучених Штатів. Це відбулося в лютому 1929 року. (Дивись реєстрацію конгресу під № 47, стор. 2851)

Це цілком суперечливо для держави і її призначених законних властей старатися змушувати малих дітей признавати прапор Сполучених Штатів

як вищий чи переважаючий виразні заповіді Всемогучого Бога, а тоді карати цих дітей і їх родичів, тому що вони наполягають слухатись радше Бога ніж людей. Держава через її сенатори, а раніше через її суди визнала релігійне установлення вище земних законів, та хоча вони вчинили це з необхідності, та маючи сильніші докази ми повинні визнати заповіді Всемогучого Бога найвищими і понад закони чоловіка.

АЛЬТЕРНАТИВА

Дві пропозиції стоять перед батьками і дітьми, що знаходяться в завіті коритися Всемогучому Богу:

(1) Брати участь у встановленій церемонії салютування прапора, навіть якщо це і буде переступлення вашого сумління щодо посвячення Всемогучому Богу. Покарання за відмову становитиме виключення зі школи дітей і додаткове покарання батьків.

(2) Бути послušним Всемогучому Богу найперше і виконувати розпорядження держави, коли такі розпорядження не суперечать Божим заповідям. Не виконати чи відмовитись чинити так означає одержати покарання з руки Господньої вічної смертю.

Та людина, що є в завіті з Богом чинити Його волю не вагатиметься, котру із цих двох пропозицій вона буде приймати. Вона знає, що найбільш сурове покарання, яке держава може накласти на

ню – це смерть, із котрої Бог воскресить своїх вірних слугів, котру спричинили їм люди за їх вірність до Бога. Вона знає, що добровільне порушення Божого повеління означає вічну смерть із котрої немає воскресіння. Вона воліє мати вічне життя. Вона поступає після поради Ісуса Христа: “І не лякайтеся тих, що вбивають тіло, душі ж не здоліють убити, а лякайтесь більше того, хто зможе погубити і душу й тіло в пеклі”. (Маттея 10:28) Завітуючі люди Бога Єгови без вагань коряться Богу найперше і всякого часу і цілковито довіряють Йому стосовно кінцевого результату.

Взявши той напрям сумлінні діти і батьки в послушенстві до Божих заповідей слідуєть тим самим напрямом, який взяли апостоли Ісуса Христа. Ці вірні люди були в завіті чинити волю Божу і одержавши Його заповіді вони виконували їх, проголошуючи євангелію. Їхня діяльність була в противенстві закону краю, як заявляли релігійні жиди. Ці вірні люди були покарані через ув’язнення, однак, як тільки вони ставали звільнені відразу вони йшли знову публічно проголошувати євангелію царства. Вони знову притягалися до суду, будучи оскаржені в переступництві закону, але їх відповідь була: “Більше треба коритися Богу, аніж людям”. (Дії ап. 5:29) Вони вибрали поступати після правила, котре Ісус висказав. (Марка 12:17) В Біблії записано багато прикладів, указуючи на Боже признание напрямку, взятого апостолами, що були послухні повністю Богу радше ніж людям.

Правительство Вавилону оприлюднило закон, який зобов'язував всіх людей поклонятися певному ідолу. Троє Божих типічних завітуючих людей перебували у Вавилоні. Вони пам'ятали, що Єгова заповів: “Нехай не буде в тебе богів інших перед лицем моїм... Щоб не припадав перед ними ниць і не служив їм”. (2 Мойсея 20:3–5) Вони додержувались заповідей Божих. Вони відмовились виконувати вавилонське розпорядження, і було їм сказано вищою владою того народу, що вони мають бути знищені через спалення. Вони відповіли тому виконавчому органу: “Ми не маємо потреби коритися вам в цій справі, але якщо це станеться, що ви кинете нас в огонь, то наш Бог, котрому ми служимо є спроможний врятувати нас від тої палаючої печі і Він спасе нас”. Вони були кинуті в огняну піч, котра була так розпалена, що знищила тих людей, що кидали їх, і з тої палаючої печі Бог визволив їх, навіть без сліда обпалення на їх одєжі. Бог всякого часу нагороджує вірність. (Даніїла 3:15–27) Даніїл, інший чоловік, в завіті з Богом чинити Його волю, був вкинутий в яму між леви за те, що він відмовився виконувати закон держави, послушенство до котрого він свідомо вважав ідолопоклонством. За його вірність Бог визволив Даніїла неушкодженим. – Даніїла 6:1–23

Протягом періоду многих століть Сатана порушував людей формувати таємну змову, щоб вбивати або іншим способом знущатися над вірними слугами Всемогучого Бога. Гіпокритична церемонія салютування прапору і салютування людям

взяла свій початок в Німеччині з нацизму, і є іншим змаганням зі сторони Диявола поламати вірну посвяту до Всемогучого Бога через людей, що зобов'язалися служити Богу. Це саме сатанське тоталітарне правило намагаються нав'язати народам землі. В Сполучених Штатах люди жили протягом 150 років чи більше, не будучи змушені салютувати прапорам і салютування прапору ніколи не зменшувало число злочинів. Найбільш завзяті борці за прапор в Америці сьогодні є ті, хто не має поваги ні до людських законів, ні до Божого закону. В протилежності, Християни поважають прапор і старанно коряться Всемогучому Богу і вони відмовляються піддатися сатанським змовникам, і в цьому вони мають цілком достатній доказ Божого признання.

В одинадцятій голові до Жидів Бог повелів записати лісту вірних мужів, що у всіх віках протистояли нерозумним правилам або законам народів, котрі старалися зламати їх посвяту Всемогучому Богу. Ці мужі постійно служили Богу у вічу всякого противенства і за їх вірність вони терпіли жорстокі знущання з рук людей. Про них Господнє слово говорить: “Світ не був достойний їх”. Вони всі отримали Боже признання за їх вірне послушення, і вони мають запевнення, що будуть жити на віки. – Жидів 11:1–40

В школах дітей навчають поважати Конституційні гарантії свободи совісті, мови і почитання. Їх не повинно в той самий час примушувати роби-

тися гіпокритами через поламання цих Конституційних гарантій. Примушувати дітей поламати Божі заповіді і їх власне сумління для того, щоби стрінути вимоги, яких—небудь правил, витворених людьми, є чином насильства над дитиною, і ті, що впроваджують такі правила, чинять насильство Господу, як Він з натиском заявив в Маттея 25:32–46.